

Gaudium de Deo aliud est amicitiae, & aliud concupiscentiae. *ibid.*
 Gaudium amicitiae idem est in via, & in patria. *tract. 9. disp. 1. pag. 396. n. 23.*
 Gaudium amicitiae concernit bonum, ut praesens amicos: gaudium concupiscentiae, ut praesens amanti. *ibid.*
 Nullum gaudium constituit essentiam beatitudinis, sed complet, & ornat. *tract. 8. disp. 2. pag. 347. num. 34.*
 In Deo non distinguuntur, adhuc virtualiter, gaudium, & amor. *pag. 341. num. 19.*
Generatio, Generare.
 Generationis substantialis distinctio. *tract. 6. disp. 1. pag. 19. n. 60.*
 Esse actus mutationem est proprietas connaturalis generationis: exigere illam, essentiale. *ibid.*
 In generatione abstrahente a generatione viventium, & non viventium essentialiter involvit imperfectio. *num. 64.*
 Generatio substantialis quomodo sit ratio superior ad generationem viventium. *n. 65.*
 Generatio, quae non est vera actio, sed pura emanatio, dicitur imperfectio. *pag. 7. numer. 20.*
 Quisnam sit terminus formalis generationis, ut distinguitur ab aggeneratione? *pag. 19. numer. 61.*
 Processioni Verbi divini non convenit distinctio generationis. *num. 64.*
Generatio viventium.
 Generationis viventium distinctio. *tract. 6. disp. 1. pag. 19. n. 61.*
 Convenit processioni Verbi divini. *pag. 20. numer. 67.*
 Productio Evae ex costa Adami cur non sit generatio? *pag. 19. num. 61.*
 Cur nec etiam productio venientium a sole? *ibid.*
 Et cur non productiones inanimantium? *num. 62.*
 Cur non etiam productio vermium ex putrido humore corporis humani? *num. 63.*
 Nec productio mali ex accessu ad equam? *ibid.*
 Non est contra rationem generationis viventium, quod genitum habeat eandem numerum naturam cum genitore. *num. 63.*
 Generatio viventium quomodo sub generatione substantiali ut sic includatur? *num. 65.*
 In hac propositione. *Generatio viventium prout abstrahit a generatione creata, & divina, est essentialiter generatio, pro quo supponat predicatum.* *ibid.*
 Ad generationem univocam quae convenientia requiritur inter principium, & terminum? *pag. 2. n. 71.*
 Generatio Christi Domini, & B. V. M. est univoca. *ibid.*
 Generatio viventium est perfectio simpliciter simplex. *pag. 2. n. 70.*

Generatio in Divinis.

Generatio Verbi divini consistit in intelligere primordiali constitutivo divinae essentiae. *tract. 6. disp. 1. pag. 18. num. 56.*
 Quomodo ex eo, quod Verbo divino communicatur formalissime intelligere actuale, & intelligere Dei est formalissime eius esse, probetur eius generationem esse perfectissimam in omni linea? *pag. 2. n. 72.*
 Si natura divina non constitueretur metaphysice per intelligere actuale, processio Verbi divini non haberet rationem perfectissimam generationis. *pag. 2. n. 81.*

Genus.

Triplex est genus processionum. *tract. 6. disp. 1. num. 1.* Vide pro earum explicatione verbo *Processio.*
 Quolibet genus habet proprium Angelum ad sui custodiam deputatum. *tract. 7. disp. 1. pag. 127. n. 38.*
 Natura intellectualis constans ex genere, & differentia, cur nequeat cognoscere alia per suam substantiam tanquam per speciem? *ibid. disp. 2. p. 176. n. 22.* *ibid.*
Gratia.

Plus requiritur ad connaturalem receptionem gratiae, quam ad receptionem ut sic. *tract. 6. disp. 1. pag. 174. num. 54. & disp. 2. pag. 57. num. 68.*
 Gratia sanctificans, prout est participatio naturae divinae, petit in subiecto dispositionem, quam non exigit prout est auxilium. *ibid.*
 Gratia nullo pacto constituit beatitudinem. *tract. 8. disp. 2. pag. 337. num. 6.*
 Cur necessario debeat supponi ad beatitudinem formalem? *num. 7.*
 Cur beatitudo non consistat in gratia, cum sit perfectior visio beata? *pag. 338. n. 8.*
 Gratia consummata est ex natura sua incorruptibilis ratione superadditi. *pag. 350. num. 42.*
 Quid addat supra gratiam vitam? *ibid.*
 Mensuratur aerenitate participata. *ibid.*
 Hoc intelligendum est antecederet ad lumen gloriae, & ad visionem. *ibid.*
 Gratia non est dos animas & quare. *pag. 365. num. 81.*
 Quare non sit virtus? *tract. 11. disp. 2. pag. 528. num. 1.*

H*Habitus.*

Nullus est habitus, praeter charitatem, qui respiciat finem ultimum voluntatis vel objectum specificativum sui. *tract. 8. disp. 1. p. 321. num. 92. pag. 323. & num. 98. ibi. & num. 99.*
 Beatitudo non est habitus receptus in essentia animae, vel in potentia. *ibid. disp. 2. pag. 337. num. 6.*

Habitus adhuc inadæquate non constituit rationem formalem beatitudinis. *num. 7.*
 Actus adequatus est perfectior simpliciter habitu, licet hic sit perfectior secundum quid. *pag. 338. num. 8.*
 Habitus est causa univoca actus secundum tendentiam specificam ad obiectum: est tamen causa aequivoca illius in ratione ultimae actualitatis, non principalis, sed instrumentalis. *ibid.*
 Peccata omissionis saepius repetita generant habitum. *tract. 9. disp. 1. pag. 401. num. 35.*
 Ad quid incitatur per se primò prædictus habitus? *ibid.*
 In habitibus datur propria moralitas præcontentiva actus ut moralis. *tract. 10. disp. 1. pag. 460. num. 40.*
 Nullus est habitus sive naturalis, sive infusus, qui ex sua specie sit indifferens. *ibid. disp. 3. pag. 498. num. 7.*
 In quo eius essentia consistat? *tract. 11. disp. 1. pag. 511. num. 2.*
 Prius respicit naturam, quam operationem. *pag. 512. num. 3.*
 Ex quo cognoscenda est distinctio inter habitum bonum, & malum? *num. 4.*
 Et distinctio inter habitum, & dispositionem? *num. 5.*
 Et distinctio inter virtutem, & vicium? *ibid.*
 Et inter potentiam, & habitum? *ibid.*
 Virtus humana est essentialiter habitus. *num. 6.*
 Per actus ineliberatos non producitur habitus. *pag. 514. num. 12.*
 Habitus non recipiuntur in membris externis. *tract. 10. disp. 2. pag. 485. num. 18. & tract. 11. disp. 2. pag. 534. num. 19.*
 Dantur tam in voluntate, quam in appetitu sensitivo habitus supernaturales ad moderandas passionis illius. *tract. 11. disp. 2. pag. 541. num. 37.*
 Ac verò residentes in appetitu sensitivo habent proprie rationem virtutis, non tamen habitus residentes in voluntate: & quare? *pag. 541. num. 36. & 37.*

Habitudo.

Habitudo creaturarum ad Deum ut ad finem, non est habitudo medij. *tract. 8. disp. 1. pag. 307. num. 49.*
 Est per modum diffusionis passivae. *num. 51.*

Homo.

Homo dicitur Microcosmos, epilogus, mundus parvus. *tract. 7. disp. 1. pag. 119. num. 4.*
 Cur eo, quod in homine dentur simul gradus vivendi, sentiendi, & intelligendi, debent dari in universo magno huiusmodi gradus separati. *ibid.*
 Cur homo non sit creatus in sua beatitudine naturali, sicut Angelus? *ibid. disp. 3. pag. 246. num. 47. & 48.*
 Homo non potest peccare in primo instanti physico usus rationis, sicut nec Angelus. *pag. 352. num. 62.*

Si homo existens in peccato attritus constituitur, & ante instantem terminativam verborum absolutionis incidat in amentiam, sequeretur gloriam sine aliquo merito. *pag. 282. n. 52.*
 Si in ipso instanti terminativo verborum constituitur, probabile est, quod non iustificabitur. *ibid.*
 Si vero iustificaretur, non dabitur illi gloria per modum coronae. *ibid.*
 Quilibet homo habet proprium Angelum deputatum ad suam custodiam. *tract. 7. disp. 1. pag. 127. num. 38.*
 Homo perfectior est caelo in gradu essendi, imperfectior tamen in ratione partis universi, & quare? *pag. 128. num. 42.*
 Homo operans ex ratione deliberata tenetur omnem suum actum ad finem honestum ordinare. *tract. 10. disp. 3. pag. 501. num. 28.*
Honestum.
 Dicitur dupliciter. *tract. 10. disp. 1. pag. 501. num. 15.*
 Amor beatificus, licet non sit moralis, potest dici honestus, & quo pacto? *ibid.*

Humanitas.

An personalitas Verbi secundum esse relativum, an potius ratione divinae essentiae in ea per modum transcendentis includat sanctitatem humanitatem Christi? *tract. 6. disp. 2. pag. 38. num. 73.*
 Quomodo reddat illam impeccabilem, & obiectum congruum divinae dilectionis? *ibid.*
 Quomodo eam reddat dignam adoratione Laurentii. *ibid.*
 Quomodo tribuat valorem infinitum operibus Christi? *ibid.*
 Si Verbum divinum assumeret duas humanitates, cur non diceretur nisi vnus homo? *pag. 59. num. 76.*
 Per quam subsistentiam reddat immediate subsistentem humanitatem Christi? *tract. 6. disp. 3. pag. 71. num. 34.*

Hypostasis.

Pro eodem usurpatur nomen *hypostasis*, ac nomen *personae*. *tract. 6. disp. 3. pag. 63. num. 6.*

I*Idem, Identitas.*

In Deo natura est idem absque distinctione virtuali cum concepta intellectus, speciei, & verbi. *tract. 6. disp. 1. pag. 22. num. 73.*
 Quae sunt eadem vni tertio, sunt eadem inter se quomodo intelligendum? *ibid. disp. 2. pag. 40. num. 13.*
 Identitas naturae in divinis personis non tollit processiones, nec relationes. *pag. 39. numer. 9.*
Ignorantia.
 Est triplex, antecedens, concomitans, & consequens.

quens; explicatur natura eorum. tract. 9. disp. 3. pag. 44. num. 38.
 Ignorantia antecedens causae involuntarium simpliciter. num. 39.
 Ignorantia invincibilis excusat omnino a peccato. num. 40.
 Contractus facti ex ignorantia antecedenti circa substantiam rei, sunt invalidi; non tamen si ignorantia sit de accidentibus. ibid.
 Ignorantia concomitans non causat involuntarium, nec tollit rationem voluntarii. p. 445. num. 41.
 Occiso inimici ex ignorantia concomitanti procedens, non est peccaminosa, & excusat a censura Ecclesiastica. num. 42.
 Actus factus per ignorantiam consequentem est voluntarius simpliciter, & involuntarius secundum quid. num. 43. & seq.
 Notabile discrimen inter ignorantiam antecedentem, & consequentem ad rationem voluntarii, & quodnam sit? pag. 446. numer. 49.
Illapsus.
 Quare sit impossibilis illapsus vnius substantiae in aliam? tract. 7. disp. 2. pag. 178. num. 27.
 Non potest vna substantia vni cum alia per modum speciei intelligibilis, quin prius vniatur per intimum illapsum. ibid.
 Bene tamen si eies, quae est accedens; & quae dist. par ratio? pag. 181. num. 5.
 Beatitudo formalis non consistit in vniione Dei per intimum illapsum. tract. 8. disp. 2. pagin. 336. num. 3.
 In vniione Dei per intimum illapsum tantum exercet rationem causae efficientis. ibid.
 Illapsus non est possessio, ascensio summi boni. ibid.
Illuminatio.
 Ad illuminationem spiritualem Angelorum quid requiratur? 7. disp. 2. p. 189. numer. 61. Vide *Angeli Illuminatio.*
Imago.
 Eius conditiones. tract. 6. disp. 1. pag. 27. num. 91.
 Triplex genus imaginis, artificialis, intentionalis, & naturalis. ibid.
 Ratio imaginis est propria Filij, non autem Spiritus sancti. ibid.
 Spiritus sanctus procederet vt imago, si procederet in similitudinem naturae. pag. 31. numer. 105.
 Si Spiritui sancto communicaretur natura sub conceptu essentiae, etiam communicaretur sub conceptu naturae. num. 106.
 Cur Verbum non sit imago Spiritus sancti, cum procedat ex cognitione eius obiecti? ibid. disp. 3. pag. 94. num. 100. & seq.
 Non omne, quod procedit ex cognitione alterius, vt obiecti, est eius imago; & quid ultra requiratur? ibidem.

Immaterialitas, Immaterialitas.
 Ad solam immaterialitatem consequentem peculiarem gradum sequitur propria veritas. tract. 6. disp. 2. pag. 60. num. 81.
 Relationes divinae non constituunt peculiarem immaterialitatis gradum distinctum a gradu immaterialitatis essentiae. ibid.
 Reducuntur tamen ad gradum essentiae. ibid.
 Immaterialitas est radix intellectualitatis. tract. 7. disp. 1. pag. 121. num. 9.
 Ex immaterialitate operationis quomodo immaterialitas principij somnietur? ibid.
 Immaterialitas operationis sumitur ab immaterialitate obiecti. ibid.
 Assignantur quatuor gradus immaterialitatis. ibid. disp. 2. pag. 201. num. 94.
 In qua immaterialitate requiritur aequalitas, vt vnus alium comprehendat? ibid.
 Verbum, quod est substantia, cur debeat habere infinitam immaterialitatem? pag. 172. n. 8.
Immortale. Vide *Incorruptibile.*
Impassibilitas.
 Est vna ex dotibus corporis gloriosi. tr. 8. disp. 2. num. 87.
 Non excludit passionem perfectivam, sed tantum corruptivam. pag. 368. num. 89.
 Ligat potentialitatem materiam ad alias formas. ibid.
 Dat animae perfectum dominium supra materiam, & corpus. ibid.
 Ratione huius dotis resistit omni dispositioni contrariae. ibid.
 In quo differat a dote subtilitatis? num. 88. & num. 89.
 Quamvis dos impassibilitatis sit qualitas, hoc tamen, quod est corpus esse impassibile, est effectus substantialis proveniens ab anima. pag. 370. num. 96.
 Quoad hoc distinguitur a dote agilitatis, & claritatis, & convenit eam dote subtilitatis. ibid.
Impeccabilitas.
 Convenit de facto omnibus beatis, saltem ab extrinseco. tract. 8. disp. 2. pag. 356. num. 554.
 Oritur ab intrinseco ex ipsa natura beatitudinis. num. 56.
 Non modo in sensu composito, sed etiam absolute in sensu diviso convenit beatis. pag. 359. num. 63.
Imperfectio.
 Actio ex suo conceptu formalis est denudabilis ab omni imperfectione. tract. 6. disp. 1. numer. 20.
Imputabilitas.
 An, & quomodo sit proprietas moralitatis? tr. 10. disp. 1. pag. 452. num. 18.
In. Vide *Relatio.*
Incarnatio.
 Omnibus Angelis in via fuit revelatum mysterium

rum Incarnationis. tract. 7. disp. 3. pag. 262. num. 89.
 Probabile est, quod tunc fuit impositum eis preceptum adorandi Christum Dominum. ibid.
 Immo est valde probabile, quod supposito mysterio Incarnationis, & revelatione eis facta de illo, tenebantur ex obligatione naturalis recognoscere vt caput ibid.
Inclinatio.
 Pro voluntatem producit ad intra inclinatio quaedam, seu pondus in obiectum. tract. 6. disp. 3. pag. 91. num. 93.
 Terminus iste est inclinatio per modum actus secundum voluntatem vero per modum actus primi, & utraque requiritur ad volitionem. num. 93. & seq.
 Mediae illa amans est in amato, & amatum in amante. pag. 93. num. 98.
 Licet probabile sit, quod Deus vnitur cum voluntate creata per modum inclinationis, sicut vnitur per modum verbi cum intellectu beati, probabilius est oppositum. pag. 94. numer. 99.
 Non potest extendi inclinatio ultra id, quod principio eius congruit. tract. 8. disp. 1. pag. 326. num. 108. pag. 327. & num. 111.
 Quomodo bonum honestum, & inhonestum sint iuxta inclinationem naturae? pag. 328. num. 112.
 In qualibet re est duplex inclinatio, alia vniuersalis, & alia particularis. tract. 9. disp. 3. pag. 432. num. 4. pag. 433. & num. 7.
 Qualibet creatura habet inclinationem vniuersalem ad id, quod Deus vult de ea disporre. ibid.
 Ordinatur ad perfectionem naturae, in qua radiceatur, tam ratione sui, quam ratione termini. tract. 8. disp. 1. pag. 327. num. 111.
Incommunicabilitas.
 Persona addit supra singularitatem, incommunicabilitatem. tract. 6. disp. 3. pag. 61. num. 1.
 Quae incommunicabilitas sit substantiae tam in communi, quam in particulari, tam in creaturis quam in diuinis. pag. 67. n. 17.
Inconsideratio.
 Ad primum peccatum Angeli debuit precedere inconsideratio aliqua, sed non alius defectus ex parte intellectus. tract. 7. disp. 3. pag. 274. num. 126.
 Cur inconsideratio Angeli secundum se sumpta non sit mala poena, sicut error? pag. 276. num. 133.
 Si inconsideratio sumatur, vt est voluntaria, est malum culpae. ibid.
 Quomodo praecedat actum voluntatis, si est peccativa, & culpabilis, cum ab eo habeat esse culpabilium, & privativam. n. 134.
 Inconsideratio illa, & actus voluntatis ex ea se-

cutus sunt sibi inuicem causae, & quomodo, & in quo genere causae. ibid.
Incorporeum.
 Triplex incorporei acceptio. tract. 7. disp. 1. pag. 118. n. 1.
 Dantur in rerum natura Angeli, qui sint incorporei, seu inextensi per quantitatem. num. 2.
 Quomodo hoc ex perfectione vniuersi deducendam pag. 119. num. 3.
Incorruptibile, Incorruptibilitas.
 Cur in rebus incorruptibilibus non sit multiplicatio individuorum circa eandem speciem? tract. 7. disp. 1. pag. 128. n. 39.
 Quare hoc non tenent in anima rationali? ibid.
 Quidquid caret materia prima, est ex natura sua incorruptibile. pag. 134. num. 65.
 Ad hoc, vt aliquid sit ex natura sua incorruptibile, non sufficit non repugnantia, vt per potentiam extrinsecam corruptatur, sed requiritur potentia intrinseca ad hoc inclinans. ibid.
 Quare forma per se subsistens sit incorruptibilis ex natura sua, siue propria, siue impropria corruptione. pag. 135. num. 68.
 In quo sensu solus Deus dicitur immortalis, & incorruptibilis. pag. 136. num. 72.
 Sicut datur duplex genus incorruptibilitatis, etiam datur duplex alius genus corruptibilitatis. tract. 8. disp. 2. p. 347. n. 35.
 Visio beata est incorruptibilis saltem ab extrinseco. pag. 348. num. 36.
 Etiam est ab intrinseco incorruptibilis, tam in ratione beatitudinis, quam in ratione visio nis. num. 37.
 Probabile est, quod visio D. Pauli in rapto fuit ex natura sua incorruptibilis. pag. 350. numer. 42.
 Probabilius est oppositum. ibid.
 Cur hoc non obstat, vt visio beati ex natura sua sit incorruptibilis? ibid.
Increatum.
 Esse quid increatum dupliciter accipiendum. tract. 6. disp. 1. pag. 32. n. 109.
Indifferentia.
 Libertas indifferentia est in homine lapsa. tract. 9. disp. 2. pag. 415. num. 2.
 Indifferentia iudicij est radix libertatis. p. 416. num. 4.
 Stante indifferentia iudicij, voluntas nequit necessitari. pag. 417. num. 10.
 Quae indifferentia dicatur pure actiua, & quae actiua simul & passiva; quae obiectiua: quae contrarietatis; quae contradictionis; & quae quoad specificationem? pag. 418. num. 12.
 Sola indifferentia contradictionis, seu quoad exercitium est constitutiua libertatis. pag. 419. n. 13.
 Per solam indifferentiam contradictionis voluntas est perfecta domina sui actus. ibid.
 Indifferentia intellectus non est subiectiua, &

intrinseca, *secundum* obiectiva. pag. 425.
 num. 29.
 Non omnis actus humanus ex sua specie est in-
 differens ad bonum, & malum. tract. 10. disp.
 pag. 497. num. 1.
 Inqui actus sunt ex specie indifferentes. num. 3.
 Dantur actus indifferentes ex genere, qui non
 sunt indifferentes ex specie. pag. 498. nu-
 mer. 5.
 Nullus actus supernaturalis est indifferens ex
 obiecto. num. 6.
 Nullus habitus, sive naturalis, sive infusus est ex
 sua specie indifferens. num. 7.
 Cur datur actus medius, seu indifferens inter
 bonum, & malum, & non inter verum, & fal-
 sum? pag. 500. num. 11.
 Indifferentia actus humani non est vera species
 moralitatis. pag. 501. num. 14.
 Lex non disponit aliquid circa actus innifere-
 tes. num. 15.
 Indifferentia non fundat aliquas proprietates
 morales. num. 16.
 Obiecta, quæ pertinent ad conservationem in-
 dividui, non sunt ex se indifferentia. tract. 10.
 disp. 1. pag. 462. num. 48. & disp. 3. pag. 503.
 num. 21.
 Quomodo cadat actus indifferens sub divina
 providentia? ibid. disp. 3. pag. 502. num. 19.
 Non dicitur relationem ad rationem, prout est re-
 gula moralis. pag. 503. num. 20.
 Actus bene, vel male sonans non egreditur li-
 neam indifferentium. num. 23. & seq.
 Cuiuslibet actus humani indifferenti ex specie
 correspondet unum individuum etiam indif-
 ferens, & quomodo hoc intelligendum? pag.
 504. num. 27. & pag. 508. num. 39.
 Actum esse indifferentem stat dupliciter: *per se*,
 & *per accidens*. ibid.
 Nullus actus datur per se indifferens in indivi-
 duo. pag. 505. n. 28.
 Quo præcepto teneatur homo ut homo non
 operari indifferenter? pag. 509. num. 28. &
 num. 42.
 Omnis actus indifferens est omnino otiosus. p.
 506. num. 30.
 Potest dari actus indifferens in individuo per
 accidens. num. 33.
 Actus indifferens cur non generet habitum? pag.
 498. num. 7. & pag. 507. n. 17.
 Possit ne dari omnisio in individuo indifferens.
 pag. 509. n. 41.
 An actus non plene liberi, ex se tamen indif-
 ferentes, maneat indifferentes in individuo, si
 non ordinentur ad finem honestum? pag. 510.
 num. 44.
 Individuum.
 Nomen *individuum* quomodo accipiendum in
 definitione personæ? tract. 6. disp. 3. pag. 61.
 num. 1.
 Individuum, prout ponitur in definitione per-

sonæ, non competit essentia divina, ut præ-
 intellectæ relationibus. ibid.
 In divinis non sunt tria individua. pag. 63. nu-
 mer. 6.
 Inter individua vnius speciei non est ordo per
 se, sed per accidens. tract. 7. disp. 1. pag. 128.
 num. 40.
 Pluralitas in individuo intra eandem speciem,
 cur non contingat nisi in rebus corruptibili-
 bus? ibid.
 Quare animæ rationales, cum sint incorrupti-
 biles, multiplicentur individualiter intra ean-
 dem speciem? ibid.
 Quolibet individuum naturæ humanae habet
 proprium Angelum deputatum ad sui custo-
 diam. ibid. pag. 27. num. 38.
 Infinitas.
 Distinctio in natura obstat infinitati, secus verò
 distinctio in personis, & quare? tract. 6. disp.
 1. pag. 3. num. 10.
 Infinitas relativa non exprimit perfectio-
 nem. ibi. disp. 2. pag. 55. num. 68.
 Inflexibilitas. Vide *Obsti-*
natio.
 Ingenitum. Vide *Innate-*
bilis, Innascibile, & Origo,
Innascibilitas, Innascibile.
 Ponere duos innascibiles est ponere duos deos,
 aut duas naturas divinas. tract. 6. disp. 1. pag.
 2. num. 5.
 Innascibilitas pertinet ad proprietatem relati-
 vam Patris. ibid. disp. 3. pag. 76. num. 52.
 Non tamen est forma constitutiva illius, quo-
 modocunque Pater concipiatur. pag. 77. nu-
 mer. 53.
 Non significat in recto quod positivum. ibid.
 Inobedientia.
 Per peccatum inobedientie quomodo appetatur
 non subiecto ad legem, quomodo ve per su-
 perbiam? tract. 7. disp. 3. pag. 257. num. 76.
 Innocentes.
 Innocentes pueri an fuerint proprii martyres, &
 martyrij aureola decorentur? tract. 8. disp. 2.
 pag. 376. num. 117.
 Instans.
 Angeli in primo instanti suæ creationis non
 peccaverunt, immo nec peccare potuerunt.
 tract. 7. disp. 3. pag. 247. n. 51. & 52.
 Qua ratione imputaretur Deo illud peccatum,
 si in primo instanti peccarent? num. 52.
 In eo instanti habuit libertatem ad amandum, &
 non amandum Deum finem supernaturalem
 super omnia, adhuc stante præcepto amandi;
 non tamen ad peccandum; & quæ dispar ra-
 tio? pag. 249. n. 57.
 Cur actus, quem habuit in primo instanti, po-
 tuit esse meritorius, non autem demeritorius,
 & peccaminosus? pag. 251. num. 61.
 Cur non imputetur Deo peccatum originale,
 quod pueri contrahunt in primo instanti, bene

tamen imputaretur peccatum Angeli. pagin.
 352. num. 62.
 Cur Angelus possit peccare in secundo instanti,
 & non in primo, cum non minus dependeat
 à Deo in conservari, quam in esse? num. 63.
 Quod discrimen datur inter instantia Angelo-
 rum, & nostra? pag. 277. num. 136.
 Instans primus, in quo omnes Angeli peccave-
 runt, fuit omnino indivisibile, tam formaliter,
 quam virtualiter. pag. 278. n. 39.
 An motio illa specialis, qua omnes Angeli in
 primo instanti applicati sunt à Deo ad dili-
 gendum illum super omnia, manserit in bonis
 post primum instans: & si mansit, an
 manserit solum quoad entitatem, an etiam
 sub ratione motionis specialis? pag. 280. nu-
 mer. 147.
 An primus actus dilectionis super omnia, quem
 habuerunt Angeli in primo instanti, fuerit
 continuatus in bonis in secundo instanti? ibid.
 Si continuatus fuit, an processerit à Deo appli-
 cante eandem motionem in primo instanti
 ibid.
 Angeli boni non fuerunt beati in eodem instan-
 ti, in quo habuerunt actum plene liberum.
 pag. 181. n. 149.
 Cur in Angelis non possunt simul, & in eodem
 instanti esse meritum, & premium? ibid.
 Angeli mali non subierunt poenam æternam in
 eodem instanti, in quo peccaverunt. n. 150.
 Quot instansibus absolutum fuit totum negotium
 Angelorum malorum ab inceptione sui
 usque ad damnationem; & quot instantibus
 negotium bonorum? pag. 283. n. 154.
 Probabile est, quod secundum instans omnium
 Angelorum durasse tantum per vnicum in-
 stans omnino indivisibile, seu per correspon-
 dentiam ad vnicum instans nostri temporis.
 pag. 284. n. 157.
 Instrumentum.
 Instrumenta omnia habent virtutem activam si-
 bi propriam. tract. 8. disp. 1. p. 315. n. 72.
 Causa principalis indiget instrumento, quando
 non continet effectum adæquate. ibid.
 Non agit, nisi per motum à causa principali. ibid.
 Comparatio inter instrumentum, & finem inter-
 medium. ibid.
 Intellectio, Intelligere.
 Quomodo intelligenda illa maxima, *Quicumque*
intelligit, hoc ipso, quod intelligit, producit
verbum? tract. 6. disp. 1. pag. 2. n. 7. & pag. 5. n.
 12. & seq.
 Intellectio est operatio adæquata intellectus.
 pag. 12. n. 39.
 Intellectio ita est productiva Verbi, quod simul
 est existentia in ordine intelligibili. pag. 15.
 num. 48.
 Intellectionis produce nōs verbum quodotplex
 status assignandus est? pag. 16. n. 52.
 Quid in quolibet statu sibi vindicet? ibid.
 Paul. Theol. Salm. Tom. II.

Quomodo comparetur cum Verbo productivo
 ibid.
 Potius specificatur à specie, quam à Verbo. ibid.
 Recipitur in intellectu, vt actuato per speciem,
 & verbum. pag. 17. n. 53.
 Probabile est, quod intellectio, vt dictio, reci-
 pitur in solo intellectu cum specie, & non in
 Verbo; & vt contemplatio etiam in Verbo,
 quin arguatur distinctio inter dictionem, &
 contemplationem. num. 54.
 Cur Verbum distinguitur ab intellectione; se-
 cus vero intellectio à dilectione. 55.
 Probabile est non dari in intellectione produ-
 cente Verbum minus contemplationis vilo-
 modo distinctum à mōre dictionis. ibid.
 Triplex distinctio inter intellectōnem creatam
 productivam verbi, & inter intellectōnem
 divinam productivam Verbi divini. pag. 18.
 num. 57.
 Primum est, quod in intellectu creati prius
 intelligitur ordo ad Verbum productum,
 quam ad obiectum in se ipso, & in intelle-
 ctione divina converso: & quare? ibid.
 Secundum est, quod dictio creata comparatur
 ad intellectōnem vt sic, tanquam species ad
 genus, & divina ad divinam intellectōnem
 tanquam intellectio modificata ad seipsam
 non modificatam. n. 58.
 Tertium est, quod intellectio creata non reddi-
 tur fecunda, nisi per modum intrinsecum
 superadditum in recto, & intellectio divina
 redditur intrinsecè fecunda absque aliquo
 superaddito in recto, sed præcisè ex parte
 connotati. n. 59.
 Eadem intellectio potest esse intuitiva, & ab-
 stractiva respectu diversorum. tract. 7. disp. 2.
 pag. 226. num. 164.
 Plures intellectiones, vt plures, non possunt ab
 eodem intellectu produci. pag. 221. n. 150.
 Intellectio perfectissima vni realiter obiectum
 cum potentia tract. 8. disp. 2. pag. 341. n. 18.
 Intellectio per seipsam non est voluntaria. tract.
 9. disp. 1. pag. 388. n. 1. & pag. 390. n. 7.
 Nec ex vi intellectus est propter suam. ibid.
 Intellectio divina.
 Dictio, & intellectio in Deo non sunt actus ex
 æquo distincti. tract. 6. disp. 1. pag. 13. num.
 38.
 Intelligere, per quod Verbum divinum proce-
 dit, est absolutum in recto, & non notionale.
 num. 41.
 In Deo non datur duplex intelligere, aliud es-
 sentiale, & alterum notionale. ibid.
 Verbum divinum procedit per intelligere pri-
 mordiale. pag. 14. n. 42 & pag. 18. n. 56.
 Triplex discrimen inter intellectōnem creatam
 productivam verbi, & intellectōnem divi-
 nam productivam Verbi divini. num. 57.
 Primum est, quod in intellectu creati prius
 intelligitur ordo ad Verbum productum,
 quam

quàm ad obiectum in se ipso: & in intellectu divina e converso, & quare? *ibid.*
 Secundum est, quod dictio creata comparatur ad intellectionem vt sic, tanquam species ad genus, & dictio divina ad divinam intellectionem tanquam intellectio modificata ad se ipsam non modificata. n. 57.
 Tertium est, quod intellectio creata non redditur fecunda, nisi per modum intrinsecum superadditum in recto, & intellectio divina redditur, intrinsecè fecunda absque aliquo superaddito in recto, sed præcisè ex parte connotati, num. 59.
Intelligere Dei est esse Dei. pag. 21. n. 72.
 Quomodo ex hoc deducenda generatio Verbi divini? *ibid.*
 Solum per intellectionem primordiale producit Verbum. *ibid.* disp. 2. pag. 43. n. 23. & seq.
 Solus Pater producit Verbum per solam intellectionem primordiale. *ibid.*
Intellectus, Intellectuale, Intelligibilitas, Intellectualitas.
 Non habet aliam operationem præter intellectionem. tr. 6. disp. 1. pag. 12. n. 39.
 In Deo non datur duplex intellectus, alius essentialis, & alter notionalis. n. 41.
 Intellectus, & voluntas sunt vires proximæ nature intellectualis. pag. 3. n. 23.
 Discrimen notabile inter terminum voluntatis, & terminum intellectus: & quale sit? pag. 29. num. 97.
 Terminus productus per voluntatem non habet formaliter rationem obiecti, sed rationem puri termini intermedij: terminus verò intellectus habet formaliter rationem obiecti. *ibid.*
 Discrimen, quo obiectum est intra voluntatem medio ponderè, & intra intellectum medio verbo. n. 98.
 Quomodo intelligendum, quod intellectus trahit ad se res, & voluntas fertur ad res? pag. 32. n. 107.
 Creatura purè intellectualis cur debeat esse omnino incorporea? tract. 7. disp. 1. pag. 118. num. 2.
 In Angelo non est intellectus agens. *ibid.* disp. 2. pag. 188. n. 55.
 Nec intellectus possibilis. *ibid.*
 Cur sit in anima, & non in Angelo? n. 56.
 Quocumque defectus possit esse in intellectu? *ibid.* disp. 3. pag. 271. n. 120.
 Quilibet defectus in voluntate præsupponit defectum in intellectu. n. 121.
 Radix libertatis est intellectus. pag. 272. n. 123.
 Non datur in voluntate libertas in actu secundo, quin deat iudicium determinatum ex parte intellectus. pag. 273. n. 124.
 Non potest intellectus eicere simul plures intellectiones, vt plures. pag. 281. n. 150.

Quomodo ex perfectione vniuersi deducendum fore in eo creaturam purè intellectualem? *ibid.* disp. 1. pag. 119. n. 3.
 Duplex intelligibilitas, alia de formali, alia de materiali importata ad rationem comprehensionis. *ibid.* disp. 2. pag. 200. n. 91.
 Ex qua immaterialitate detrahitur, tam intelligibilitas de materiali, quam intelligibilitas de formali? pag. 201. n. 94.
 Discrimen notabile inter intellectum, & voluntatem in modo attingendi sua obiecta. tract. 8. disp. 2. pag. 341. num. 18. & pag. 343. num. 25.
 Intellectus est simpliciter perfectior voluntate, non solum in ratione potentiz obediencialis, sed etiam in ratione potentiz naturalis. pag. 385. n. 147.
 Actus perfectissimus intellectus est actus absolute perfectior acta perfectissimo voluntatis in ordine naturali. *ibid.*
 Cur intellectus secundum se non sit formaliter liber? tract. 9. disp. 2. pag. 423. n. 25.
 Nullus est intellectus possibilis, qui ex duobus obiectis possibilibus possit ex se determinari ad alienum vniuersi præ alio. pag. 424. num. 27.
 Intellectus est capax moralitatis intrinsecè. tract. 10. disp. 2. pag. 492. n. 45.
 In eo recipiuntur virtutes, & vitia. *ibid.*
 An, & quomodo vniatur cum obiecto vniuersi reali? tract. 8. disp. 2. pag. 341. num. 18. & seq.
 Solus intellectus est possessio, & affectio obiecti. *ibid.*
Intellectus diuinus.
 Intellectus diuinus habet producere terminum similem in natura, tam sub esse intelligibili, quam sub esse naturali: & quare? tract. 6. disp. 1. n. 110.
Intelligentia.
 Intelligentia movet omnes creaturas irracionales in suos fines. tr. 8. disp. 1. pag. 309. n. 58.
Intelligi.
 Intelligi non est denominatio extrinsecè in verbo. tr. 6. disp. 1. n. 75. Vide Verbum.
Intensio.
 Semper est circumstantia moralis. tr. 10. disp. 2. num. 6.
Intentio.
 In quo differant intentio, & simplex volitio, atque vtriusque obiectum. tract. 8. disp. 1. pag. 295. n. 22.
 Intentio finis quo pacto attingat media? pag. 300. n. 27.
 Intentio, & electio distinguuntur specie in esse physico. pag. 303. n. 35.
 Idem actus potest esse intentio, & electio. pag. 313. n. 67. & pag. 317. n. 79.
 Intentio bona moraliter non influit in electionem malam. tr. 10. disp. 2. n. 30.

Intermedia.
 Inter media que proprie dicuntur. tract. 8. disp. 1. pag. 310. n. 59.
 Sunt in duplici differentia. *ibid.*
 In quolibet intermedio est duplex respectus: alius ad anteriora media, & alius ad subsequenter finem. *ibid.*
 Secundum hunc posteriorem respectum nequeunt exercere rationem finis. *ibid.*
 Intermedia, que per se primo habent intrinsecam bonitatem, & honestatem, exercent proprie rationem finis. pag. 311. n. 61.
 Quomodo in eis concurrant omnia requisita in definitione finis? n. 62.
 Non amittunt rationem finis ex eo, quod ad aliud ordinentur. *ibid.*
 Ita philosophandum est de intermedijs in genere finis, ac de instrumentis in genere efficientis. *ibid.*
 Et ita philosophandum est de intermedijs in operabilibus, ac de principijs in speculativis. num. 63.
 Intermedia, que important præcisè utilitatem, etiam habent proprie rationem finis. pag. 313. num. 69.
 Licet vere sint fines, sunt tamen valde imperfecti. pag. 315. n. 74.
 In quo ista imperfectio consistat? *ibid.*
 In omnibus simul cum utilitate adest aliqua delectabilitas, & honestas. pag. 316. n. 75.
 In aliquibus adest simul delectabilitas perfecta in dependens ab utilitate. n. 76.
 Ista intermedia prius sunt appetibilia vt media, quam vt finis, licet prout exerceant rationem finis, quam medij. n. 77.
 Immo prius absolute movent vt media, quam vt finis. *ibid.*
Involuntarium.
 Inter. voluntarium, & involuntarium negativè datur medium. tract. 9. disp. 3. pag. 446. num. 47.
 In quo differat à violento, & coacto? *ibid.* pag. 415. num. 1. Vide Motus, Concupiscentia, Violentum, & Ignorantia.
Inscrutabile.
 Virtutes subiectantur in illa. tr. 11. disp. 2. pag. 533. n. 18. & seq.
Iudicium.
 Idem iudicium potest transire de vero in falsum. tract. 10. disp. 1. pag. 476. n. 78.
 Etiam potest transire de prudenti in imprudens. pag. 477. n. 80.
 Iudicium intellectus quare non ligerat ad vnum sicut iudicium sensus. tr. 9. disp. 2. pag. 416. num. 47.
 Vltimum iudicium practicum infallibiliter trahit secum actum voluntatis. pag. 417. n. 9.
 Non tamen officit libertati. *ibid.*
 Immo eam ponit. *ibid.*
 An rectè cohereat iudicium indifferens ad plura? Paul. I. vol. Salm. Tom. II.

ra ex parte actus primi, & iudicium determinans ad vnum ex parte actus secundi? *ibid.*
 Stante iudicio indifferenti, voluntas non potest necessitari. pag. 18. n. 10.

Ius.

Aliquando ius præsumit anteriorem consensum, tr. 9. disp. 1. pag. 405. n. 47.
 Cur cogat ad exequendos contractus, etiam dum non adest consensus? *ibid.*

Iustitia.

Medium iustitiæ quare sit medium rei? tract. 12. disp. 1. pag. 523. n. 35.
 Ad excellentiam virtutis iustitiæ vltimus requiritur, quod attingat medium rei. *ibid.*

Iustus.

Iustus peccans venialiter non habet pro fine positivè vitium obiectum illius peccati. tract. 8. disp. 1. pag. 330. n. 137.
 Nec pro vitio sine negativè. *ibid.*
 Nec bonum proprium ipsius iusti. n. 118.
 Deus est finis vltimus iusti, tam positivè, quam negativè. *ibid.*

Obiectum peccati venialis in iusto ordinatur ad aliud finem, tam actualiter, quam habitualiter. *ibid.*
 Ad bonum proprium actualiter: ad Deum habitualiter. *ibid.*

Bonum proprium in iusto ordinatur ad Deum tanquam ad vltimum finem. pag. 331. num. 119.

Iustus refert omnia venialia habitualiter in Deum. n. 120.

Non refert illa in Deum actualiter. n. 121.
 Qualiter explicanda sit relatio habitualis peccati venialis in Deum? pag. 332. num. 124. & seq.

Iustus peccans venialiter habet aliquem vltimum finem actuale præter Deum respectu peccati venialis. pag. 333. n. 129.

Prædictus finis non est absolute vltimus, adhuc in ratione finis actualis, sed præcisè secundum quid: & quare? *ibid.*

Iustus non temper operatur actu, etiam virtualiter, propter finem particularem absolute vltimum. pag. 334. n. 126. & 135.

Cur actus honesti peccatoris ordinentur, saltem virtualiter, ad bonum proprium; & peccata venialia in iusto non ordinentur virtualiter in Deum, sed tantum habitualiter? n. 135.

Cur actus honesti in iusto recipiat specialem bonitatem moralem ex fine particulari, & actus peccatoris ex fine vltimo particulari nullam specialem bonitatem, aut malitiam recipiant? pag. 335. n. 136.

L

Velle non subijci legi, ad duplex dumtaxat vitium pertinere potest, scilicet, ad superbiam, & ad inobedientiam, & huius ratio. tract. 7. disp. 3. pag. 138. num. 76.

Quomodo Angelus in primo peccato voluerit non subiectionem ad legem, & cur ea volitio non sit peccatum inobedientia? ibid.

Lex est regula moralitatis, & quomodo? tract. 10. disp. 1. pag. 447. num. 1.

Actus moralis non recipit legem, nisi mediante obiectione. pag. 454. num. 21.

Idem actus cadit sub diversis legibus. ibid.

Lex aeterna est prima regula moralitatis. pag. 465. num. 54.

Non tamen est proxima, sed remota. ibid.

Idem dicendum est de omni alia lege extrinseca. ibid.

Lex aeterna prohibens actus secundum se malos est in Deo necessaria, licet sit in libertate Dei illam nobis manifestare. pag. 467. num. 58.

In Deo est lex respectu sui ipsius, absque ulla imperfectione. num. 59.

Non omnis lex praecipit honestatem actus, seu modum illius, sed praecise substantiam. ibid.

Praedicta lex est sufficiens regula ad malitiam omissionis, non tamen ad bonitatem actus. ibid.

Quae lex sit regula adiv procedentis ex conscientia erronea invincibili. pag. 468. num. 60.

In Deo est lex aeterna directiva praedictum actum. ibid.

Dictamen rationis, seu prudentia est lex participata a lege aeterna. pag. 469. num. 61.

Lex non disponit aliquid circa actus indifferentes. tract. 10. disp. 3. pag. 501. num. 15.

Quinam sit proprius effectus legis? pag. 502. num. 18.

An lex dividatur proprie in legem praecipientem, prohibentem, & permittentem? ibid.

Libertas.

Radix libertatis est intellectus. tract. 7. disp. 3. pag. 272. num. 123.

Non est praedictam essentialiter voluntatis. tract. 8. disp. 2. pag. 337. num. 5.

Libertas contradictionis requirit in vtroque exercitio actum positivum. tract. 9. disp. 1. pag. 407. num. 53.

Nec per hoc extrahitur a linea libertatis contradictionis. ibid.

Libertas contradictionis, & contrarietatis potius attenditur penes obiecta, quam penes exercitia.

Potest concedi, quod in omni libertate contradictionis datur aliqua libertas contrarietatis. ibid.

Liberam arbitrium quid sit? ibid. disp. 2. pag. 415. num. 1.

Traditur eius definitio. ibi.

Conciliatur cum alia definitione recepta a Reventioribus Societatis. ibid.

Libertas indifferentia est in homine lapsa. n. 2.

Triplex datur libertas, libertas naturae, libertas gratiae, & libertas gloriae: & quanam sint? pag. 417. & num. 6.

Libertas indifferentiae quid requirat ex parte iudicii intellectus? pag. 416. num. 4. pag. 417. & num. 9.

Quid in voluntate ex parte actus primi, & quid ex parte exercitii actualis. ibid. num. 9.

Existente indifferentia iudicii, voluntas acquirit non esse libera. pag. 418. num. 10.

Quae indifferentia requiritur ad libertatem. pag. 419. num. 13.

Potestas ad peccandum non est pars, aut extensio libertatis. pag. 420. num. 15.

Velle malum tantum est signum libertatis. numer. 16.

Quamvis ex parte virtusque extremi requirat actum positivum, per hoc non extrahitur a linea libertatis contradictionis. pag. 421. num. 18. & seq.

Appetitus sensitivus secundum se cur non sit liber? pag. 422. num. 23.

Cur neque intellectus secundum se? pag. 423. num. 25.

Sola voluntas est per se primo formaliter libera. ibid.

Libertas in actibus elicitis a voluntate est perfectio intrinseca, & non tantum denominatio extrinseca, sicut libertas potentiae. pag. 426. num. 31.

Non est eorum entitas, sed modus superadditus. num. 32.

In quo iste modus consistat. pag. 427. num. 35.

Alia est libertas potentiae, alia est libertas actus. pag. 428. num. 37.

Libertas in habitibus an sit aliquid intrinsecum, & in quo consistat? num. 38.

An in pueris, & amencibus sit aliqua libertas? pag. 431. num. 47.

Libertas est necessaria ad moralitatem actus. tract. 10. disp. 1. pag. 431. num. 1.

Libertas in potentia non sufficit ad moralitatem. pag. 432. num. 3.

Sufficit libertas quoad exercitium. num. 5.

Libertas distinguitur a moralitate. pag. 432. num. 6. pag. 433. & num. 8.

Potest dari actus liber non moralis. num. 8.

An libertas in causa finitae ad moralitatem intrinsecam, sicut non sufficit libertas extrinseca. tract. 10. disp. 2. pag. 431. num. 42.

Linea.

Conceptus pertinentes ad eandem lineam in divinis, non distinguuntur, adhuc virtualiter. tract. 6. disp. 1. pag. 22. num. 73.

M

Malitia, Malum.

Quomodo intelligendum, quod quaedam sunt mala, quia prohibita, & quaedam prohibita, quia mala? tract. 10. disp. 1. pag. 466. num. 56.

Nihil est malum ante omnem legem, sed tantum fundamentaliter. ibid.

Finis malus divinitus malitiam desumptam ex obiecto malo. ibid. disp. 2. pag. 488. num. 29.

Manifestatio.

Manifestatio divinae bonitatis an sit finis dilectionis Dei erga creaturas? tract. 8. disp. 1. pag. 306. num. 47. & seq.

Maria.

An decoretur aureola martyrij? tract. 8. disp. 2. pag. 376. num. 117.

Decoratur perfectissima virginitatis aureola, licet non habuerit pugnam, nec tentationem internam. pag. 377. num. 121.

Quid dicendum, si caruit tentatione ab hoste externo? ibid.

Martyr.

Vnde dicitur? tract. 8. disp. 2. pag. 375. num. 116.

Non appellatur absolute martyr, nisi qui sustinet mortem in odium fidei, & pro Christi fide. ibid.

Opus cuiuslibet virtutis potest esse causa martyrij. ibid.

An esset martyr, qui moretur pro solo actu virtutis politicae? ibid.

Fuerint ne veri martyres, qui multa ob fidem sustinuerunt, sed non mortem, ut D. Athanasius? ibid.

An sint verè martyres, qui ab Ecclesia inter martyres collocantur, licet vitam in tormentis non finierint? pag. 376. num. 117.

Quid de B. Ioanne Evangelista, B. Thecla, & de Ss. Innocentibus, & de B. V. M. ibid.

Verus martyr non potest damnari. ibid. n. 118.

Christiani milites, qui in pio bello cadunt, cur non sint martyres? ibid.

Quid dicendum, si hostes pugnent ex odio ad fidem? ibid.

Martyrium.

Probabile est, quod ad rationem martyrij non requiritur, quod actu inferatur mors, sed sufficit, quod quis subierit ea tormenta ex vi sua illativa mortis. tract. 7. disp. 3. pag. 282. num. 152.

Meritum martyrij non est post mortem, sed in ipsa voluntaria subiectione mortis. ibid.

Valde probabile est, committere peccatum mortale, qui pateretur martyrium ob inanem gloriam. tract. 10. disp. 1. pag. 476. num. 77.

Virtus radicalis ad intelligendum, & virtus proxima, & ipsa intellectio primordialis in Deo sunt eiusdem lineae. ibid.

Connunciata ex vi processionis aliqua formalitate, communicantur in Deo omnes aliae formalitates pertinentes ad eandem lineam, etiam ex vi processionis. ibid.

Lingua Hebraica.

Lingua hebraica ventur beati in Caelo. tract. 8. disp. 2. pag. 372. num. 103.

In eis erunt omnia genera linguarum, & poterunt quacunque lingua uti. ibid.

Quomodo intelligendus est D. Paulus: *linguae cessabunt*? ibid.

Locus.

Est proprie in loco includit essentialiter imperfectiones repugnantes substantiae spirituali. tract. 7. disp. 1. pag. 138. num. 78.

Divisio loci in naturalem, & violentum traditur. pag. 140. num. 85.

Quis locus Angeli dicitur connaturalis, & quis violentus? ibid.

Ratio formalis essendi in loco alia radicalis, seu remota, altera proxima. num. 86.

Ratio proxima essendi in loco etiam ex duplex: alia in actu primo, & alia in actu secundo.

Locus alius materialis, & alius formalis. pag. 148. num. 113.

Alius adaequatus, & alius inadaequatus. ibid.

Vnde veritas loci, tam circumscriptivi, quam diffinitivi, desumenda? pag. 149. num. 117.

Discrimen inter locum circumscriptivum, & diffinitivum. ibid.

Veritas formalis loci circumscriptivi sumitur per relationem ad polos mundi, & ad centrum terrae; focus veritas formalis loci diffinitivi, seu Angelici: & quare? pag. 153. num. 126.

Locus est circumstantia moralis. tract. 10. disp. 2. pag. 478. num. 1.

Comprehenditur sub *ubi*. ibid.

Locutio.

Omnis illuminatio Angelorum est locutio, non tamen contra tract. 7. disp. 2. pag. 189. n. 61.

Quomodo mens veritas Angeli excutitur per locutionem alterius ad attendendum eum? ibid. num. 60.

Quid sit mentis in locutione Angelica? pag. 188. num. 58.

Angelus potest loqui superiori, non vero illuminare illum: & quare? pag. 189. num. 61.

Lumen.

Non est obiectum adaequatum quod visus. tract. 8. disp. 1. pag. 298. num. 23.

Praeter rationem subiecti visus, quae est in lumine, datur alia ratio subiecti intrinseca in colore. ibid. n.

Lumen gloria est dos animae, quae vocatur *visio*. ibid. disp. 2. pag. 364. num. 80.

Precedit matrimonium spirituale. ibid.

Correspondet fidei. pag. 363. num. 78.

Materia.
Materia primæ productæ, corruptis speciebus sacramentalibus, ut non communicetur existentia ex vi actionis, per quam producit? tract. 6. disp. 1. pag. 35. num. 120.
Quia materia, & forma non habent nisi unicam existentiam, non habent nisi unicam durationem. ibid. disp. 2. pag. 46. num. 33.
Omnis materia, five materialis (vt sic dicamus) five (vt alij ponant) spiritualis, impedit, ac id, quod ex illa componitur, cognoscit nisi singularia materialia. tract. 7. disp. 1. pag. 123. num. 17.
Cur non limitet sic animam rationalem? n. 18.
Materia prima non obstat, quod sit radix corruptionis per hoc, quod appetat plures formas, potest ligari, ne appetat illas. tract. 8. disp. 2. pag. 370. num. 98.
Ligatur per docem impassibilitatis. pag. 368. num. 89.

Matrimonium.
Matrimonium metu contractum quo iure sit ritum? tract. 9. disp. 3. pag. 441. num. 31.
Matrimonium spirituale antea cum Christo non consummatur usque ad patriam. tract. 8. disp. 8. pag. 362. num. 75.
Dotes ad illud requiruntur explicantur. ibidem, & per totum dubi.

Maxima.
Quomodo intelligenda illa maxima: *Quicumque intelligit, hoc ipso, quod intelligit, producit verbum?* tract. 6. disp. 1. pag. 120. num. 7. & pag. 122. num. 13. & seq.
Illa maxima, *Qui dat formam, dat consequentia ad formam*, habet locum in generatione Verbi divini. pag. 149. num. 117.
Et illa: *Quæ sunt eadem vni tertio, sunt eadem inter se*, ibid. disp. 2. pag. 173. num. 13. & seq.

Medium.
Proprie quid sit? tract. 8. disp. 1. pag. 293. numer. 5.
In medijs secundum se consideratis, si sunt entia realia, invenitur ratio boni. num. 7.
Media formaliter vt talia sunt bona, saltem extrinsece. ibid.
Sunt intrinsece vitia. ibid.
Habentque intrinsecam bonitatem. pag. 293. num. 8.
Vtilitas medijs est eius bonitas. num. 9.
Bonum finis est bonum simpliciter, bonum medijs secundum quid. pag. 295. num. 12.
Ratio medijs quo pacto est relativa? num. 13.
Cur relatio primaria medijs, vt talis, sit transcendentalis? ibid.
Media habent intrinsecam vim movendi voluntatem, quamvis non primario. pag. 296. numer. 14.
Non terminant motum voluntatis, nisi per ordinem ad finem. num. 14. & 17.

Medium non pertinet ad obiectum specificativum voluntatis, sed est obiectum materiale, licet per se, & non tantum per accidens. numer. 16.
Subordinatio, quam medium dicit ad finem incompositibilis est cum ratione obiecti primarij. pag. 297. num. 19.
Simplex volitio non terminatur ad medium. num. 20.
Medium est obiectum formale quod electionis, & non finis. pag. 300. num. 26.
Quomodo intelligatur, quod finis, prout relacet in medijs, specifice simplicem volitionem. pag. 301. num. 29.
Probabilis est quod simplex volitio non terminatur ad media, sed tantum ad finem in se ipso. ibid.
Creaturæ respectu Dei non habent proprie rationem medijs. pag. 307. num. 49.
An primum medium ratione voluntatis funder aliquam delectationem, per quam exerceat rationem finis? pag. 317. num. 78.

Mendacium.
Quid sit mendacium in locutione Angelicâ? tract. 7. disp. 2. pag. 188. & 189. num. 38.

Meritum.
Cur meritum, & premium vite æternæ simul esse non possint? tract. 7. disp. 3. pag. 281. num. 149.

Metus.
Metus quæ passio? tract. 9. disp. 3. pag. 439. num. 24.
Eius definitio. ibid.
Metus cadens in virum constantem quæ requirit? ibid.
Aliud est operari cum metu, & aliud est metus. num. 25.
Metus aliter concurrat ad operationem, ac violentia. num. 26.
Quot actus concurrant in eo qui operatur cum metu? num. 27.
Ea, quæ ex metu fiunt, sunt mixta ex voluntario, & involuntario. pag. 440. num. 28.
Ea, quæ per metum fiunt, sunt voluntaria simpliciter, & involuntaria secundum quid. numer. 29.
Observatio legis ex metu non est mixta de voluntario, & involuntario: & quare? num. 30.
An excuset à transgressione legis humana, & divina? pag. 441. num. 31.
An irriter contractus? ibid.

Machari.
Furari, vt machetur, an sit potius avaritia, vel machia? tract. 10. disp. 1. pag. 450. num. 30.
Quare qui ita furatur, potius sit machus, quam avarus? ibid.

Missio, Mittere.
Datur vera missio tam visibilis, quam invisibilis inter personas divinas. tract. 6. disp. 3. pag. 114. num. 161.

Quid requiratur ad missionem vnius personæ ab alia. ibid.
In missione divinarum personarum nulla datur imperfectio. ibid.
Cur deroget dignitati Angelorum superiorum, quod mittantur, non autem dignitati divinarum personarum? pag. 115. num. 164.
Ad missionem necessaria est processio originis in persona, quæ mittitur. num. 165.
Includit aliquod notionale. ibid.
Quomodo dicat aliquid notionale, cum connotet effectum ad extra productum à tota Trinitate. ibid.
Quomodo cum hoc cohereat, quod non tota Trinitas mittatur, sed tantum Filius, & Spiritus sanctus. ibid.
Missio visibilis, & invisibilis consistit in aliquo effectu seu novo producto connotante exitum vnius personæ ab alia. num. 166.
In missione visibili intervenit signum visibile, scilicet vero in missione invisibili. ibid.
In missione visibili Filij visibilis creatura se habet vt terminus *ad quem*; scilicet vero in missione Spiritus sancti: & quare? ibid.
In missione ex duplex habitu rei missæ: alia ad mittentem, & alia ad id, cui fit missio, ibid.
In missione visibili Spiritus sancti est novo modo in creatura visibili præcisè tanquam in signo, sed Filius est in natura assumpta per unionem substantialem: & quare? n. 168.
Filius mittitur tanquam sanctificationis author, sed Spiritus sanctus tanquam sanctificationis iudicium: & quare? ibid.
Quare missio Filij sit vnica tantum, & hæc in natura assumpta; missio vero Spiritus sancti multiplex? ibid.
Pater cur non possit mitti? pag. 116. num. 169.
Cur possit dari nobis, non autem mitti? ibid.
Inter personas quibus convenit mitti, cur non possit mitti vna sine alia invisibiliter? num. 170.
Loquendo de missione visibili potest mitti vna persona sine alia. ibid.
Licet missio invisibilis fieri possit sine missione visibili, missio tamen visibilis nequit fieri absque missione invisibili. pag. 117. num. 171.
Sumpta missione iuxta translationem primariam à creatis ad divina vna persona non mittitur ab alia, à qua non procedit. num. 172.
Sumpta tamen missione iuxta translationem secundariam, potest mitti ab ea, à qua non procedit. ibid.

Moralitas.
Ad moralitatis actum necessaria est libertas. tract. 10. disp. 1. pag. 447. num. 1.
Actus non subijcibilis regulis morum, non potest esse moralis. ibid.
Libertas in potentia non sufficit ad moralitatem. pag. 448. num. 3.

Sufficit libertas quoad exercitium. num. 5.
Moralitas actus temper distinguitur ab entitate physica. pag. 449. num. 6.
Potest variari, illa innumerata. num. 7.
Distinguitur etiam à libertate. num. 6. & 8.
Potest dari actus liber, non moralis. pag. 449. num. 8. & pag. 452. num. 18.
Vnde sumatur distinctio inter moralitates. pag. 449. num. 7. ibid. & num. 8.
Moralitas actus voluntatis non est ens rationis, nec denominatio extrinseca, sed forma intrinseca realis. pag. 450. num. 9.
Non est relatio prædicamentalis. num. 11.
Est modus transcendentaliter respectivus. n. 12.
Quomodo iuxta D. Thom. morale, voluntarium, & humanum convertantur. pag. 451. num. 14.
An amor beatificus sit moralis? pag. 448. num. 27. & pag. 451. num. 15.
Quid de divinis excitationibus libertatem prævenientibus? ibid.
Quid de motibus sensualitatis prævenientibus iudicium rationis? ibid.
Moralitas habitus quare non differat ab entitate? tract. 11. disp. 1. pag. 451. num. 17. & pag. 454. num. 11.
Cur moralitas in actibus humanis non sit præ denominatio extrinseca, cum sit in alijs rebus? pag. 453. num. 19.
Divisio actus in bonum, & malum moraliter est subiecti in accidentia. ibid.
Quod sit moralitatis specificativum? num. 20.
Actus moralis non respicit legem, nisi median te obiecto. pag. 454. num. 21.
Item actus cadit sub diversis legibus. ibid.
Moralitas desumpta ex obiecto est prima, & essentialis. num. 22.
Est etiam specifica, & atoma. num. 23.
Moralitas desumpta ex circumstantijs, & moralitas desumpta ex obiecto non se habent sicut genus, & differentia. pag. 456. num. 22. & 30.
Moralitas desumpta à fine non est essentialis actus secundum se. pag. 455. num. 24.
Est tamen essentialis ei, prout importatur ab habitu respiciente immediate finem. num. 25.
Actus electionis vt talis in genere moris, aquo sumat suam moralitatem. num. 26.
Prius est actum morale respicere obiectum, quam respicere naturam. num. 27.
Cur moralitas desumpta ex obiecto denominetur à Div. Thom. materialis, & moralitas desumpta ex fine, formalis? pag. 456. num. 30.
In omnibus obiectis specificantibus actus morales datur moralitas obiectiva. pag. 460. numer. 40.
In habitibus datur propria moralitas præcontentiva actus vt moralis. ibid.
Quomodo in Deo datur moralitas obiectiva respectu amoris, & odij. num. 41.

Moralitas obiectiva proxima non est pura denominatio extrinseca proveniens à lege. n. 42.
 Quid sit pag. 461. num. 42. & 45.
 Moralitas obiectiva est duplex: alia proxima, & alia fundamentalis. ibid.
 Nulla distinguitur realiter ab entitate obiecti. pag. 462. num. 46.
 Moralitas propria voluntatis non distinguitur realiter ab ea. ibid.
 Moralitas fundamentalis in quo consistat n. 48.
 Quas habitudines dicant moralitas obiectiva proxima, & fundamentalis? pag. 463. n. 51.
 Natura rationalis non est proxima regula moralitatis. pag. 465. num. 52.
 Lex aeterna est prima regula moralitatis. n. 54.
 Non tamen est proxima, sed remota. ibid.
 Idem dicendum est de omni alia lege extrinseca. ibid.
 Solum dictamen practicum rationis est regula proxima illius. num. 54.
 Traditur definitio moralitatis, tam in communi, quam in particulari. pag. 469. n. 62.
 Prudentia est regula proxima moralitatis. pag. 471. num. 67.
 Omnis actus, sive internus, sive externus habet aliquam moralitatem ex circumstantiis. tract. 10. disp. 2. pag. 479. num. 2.
 Nulla est circumstantia moralis, quae non possit conferre actui aliquam moralitatem. pag. 481. num. 9.
 Idem numero actus potest simul habere plures species moralitatis. pag. 484. num. 16.
 De facto habet illas, quoties habet bonum obiectum, & finem. ibid.
 Idem dicendum est quando habet malum obiectum, & finem. pag. 485. num. 19.
 Finis imbuunt moralitatem, quam actus habet ab obiecto. pag. 487. num. 26.
 Ab hac regula excipitur finis absolute ultimus, vel in communi, vel in particulari. num. 27.
 Quomodo actus debeat referri in finem, ut ab eo recipiat moralitatem? pag. 488. num. 31. & seq.
 Moralitas praecipue residet in voluntate. pag. 490. num. 36.
 Actio externa non addit intrinsecam malitiam actui voluntatis. num. 38.
 Quare libertas in causa non sufficit ad moralitatem intrinsecam: sicut nec libertas extrinseca? pag. 491. num. 42.
 Non rehaet intrinsece in sensibus externis, v.g. in visu, auditu, &c. pag. 492. num. 44.
 Quid dicendum sit de sensu communi. num. 45.
 Appetitus sensitivus intellectus, & alij sensus interni sunt capaces moralitatis intrinsecae. ibid.
 Quid dicendum de potentia loco motiva? pag. 493. num. 47.
 Circumstantia quandoque dat primam speciem moralem. ibid. disp. 3. pag. 501. num. 14.
 Quoniam sunt proprietates moralitatis. num. 16.

Non omnis actus liber, & humanus est moralis ex sua specie. pag. 503. n. 20.
 Obiecta, quae pertinent ad conservationem individui, sunt moralia. tract. 10. disp. 1. pag. 452. n. 28. & disp. 3. pag. 503. num. 21.
 Propter sui imperfectionem petunt determinari per aliam moralitatem perfectionem. ibid.

Motio, Motus, Movere.

Quae distinctio inter motum, qui est actus exte-
 ritatis in potentia, & cum, qui est actus per-
 tit. tract. 7. disp. 1. pag. 154. num. 133.
 In quo differant motus per accidens Angeli, & motus per accidens corporis? pag. 155. n. 137. & seq.
 In quo distinguitur motus continuus Angeli à simplici mutatione, & motu discreto? n. 141.
 Per motum continuum non necessario pertransire debet Angelus omnes partes medias; & quodammodo sit circa hoc discrimen inter motum continuum, & discretum Angeli. pag. 156. num. 143.
 In motu continuo ante quodlibet mutatum esse praecedit moveri, seu motus, non autem in motu discreto: & quae dispar ratio. pag. 166. num. 173.

Calvinus asserbat, per motionem Dei efficacem auferri libertatem. tract. 9. disp. 2. pag. 415. num. 5.

Motus sensualitatis omnino necessarii non sunt morales. tract. 10. disp. 1. pag. 451. n. 15.

Quare non admittatur in Christo Dominus? ibid.

Quando agens perfecte se moveat. tract. 9. disp. 1. pag. 389. num. 2.

Quae se moveant perfecte, & quae imperfecte. ibid.

Voluntas in amore necessarium an possit perfecte se movere? pag. 393. num. 17.

Movere quoad exercitium quare sit proprium voluntatis? tract. 6. disp. 2. pag. 423. num. 26.

Multiplicatio. Vide Distinctio, Multitudo.

Omnis multitudo reducit ad unum, tamquam ad primum principium. tract. 6. disp. 1. pag. 2. num. 4. Vide *Vnitatem, Numerus.*

Mutatio. Vide Generatio, Mysterium.

Mysterium Trinitatis nequit salvari absque reali distinctione relationum. tract. 6. disp. 2. pag. 40. num. 12.

Nullam dicit perfectionem per relationes secundum ad. pag. 57. num. 70.

N

Natura.

In natura pure spirituali nulla datur operatio praeter operationem intellectus, & voluntatis. tract. 6. disp. 1. pag. 8. num. 25.

Nulla

Nulla etiam virtus proxima ad operandum, nisi intellectus, & voluntas. pag. 2. n. 2.

In natura intellectuali creata datur processio per intellectum. pag. 217. 7.

Datur etiam processio per voluntatem. pag. 281. num. 93.

Cur natura intellectualis eo ipso, quod consistit ex genere, & differentia, nequeat cognoscere alia à se, tanquam per speciem? tract. 7. disp. 2. pag. 176. n. 22.

Natura rationalis non est proxima regula moralitatis. tract. 10. disp. 1. pag. 465. n. 52.

Prior est modus operandi per modum naturae quam modus operandi liberè. tract. 9. disp. 2. pag. 419. n. 41.

Natura divina.

Natura divina, ut praeterea intellectui, & voluntati, non est principium quo proximam divinam processionem. tract. 6. disp. 1. pag. 8. num. 23.

Ex eo, quod natura divina, ut praeterea intellectui, & voluntati, esset principium proximam quo divinam processionem, plura sequuntur absurda, & qualia? pag. 9. n. 26.

Natura divina pertinet ad ordinem intellectalem. pag. 22. n. 73.

Identificatio absque distinctione virtuali conceptum intellectus, speciei, intellectus, & verbi: & quare? ibid.

Si natura divina non constitueretur metaphysice per intelligere actuale, processio verbi divini non haberet rationem perfectissimè generationis. pag. 14. n. 8.

Natura divina ex vi processionis non communicatur Spiritui sancto. pag. 30. n. 104.

Quamvis unatur cum amore beatifico, sicut unatur cum visione beata per modum verbi, non propterea communicatur formalissime, & ex vi processionis Spiritui sancto. pag. 37. n. 125.

Nec proprie gerit munus impulsus, licet proprie gerat munus verbi. ibid.

Si in Deo non essent relationes reales, natura divina non esset perfectissima, quamvis non addant perfectionem. tract. 6. disp. 2. pag. 38. num. 5.

Ex identitate relationum cum natura divina, cur non sequitur identitas earum inter se? pag. 40. n. 13.

Licet natura divina, ut praeterea attributis, sit infinita, & perfecta in linea naturae, non tamen est infinita, & perfecta absolute, nisi prout includit formaliter omnia attributa. pag. 51. n. 51.

Natura divina bis includitur in persona, semel quidem per modum transcendentis, semel autem per modum naturae. pag. 55. n. 64.

Naturale.

Habet diversas acceptiones. tract. 9. disp. 1. pag. 390. n. 7.

Paul. Theol. Salm. Tom. II.

Necessitas, Necessarium.

Amor quo beatus diligit Deum, est necessarius quoad specificationem, & quoad exercitium. tract. 8. disp. 2. pag. 352. n. 47.

Existente indifferentia iudicii, voluntas nequit necessitari. tract. 9. disp. 2. pag. 418. num. 10.

Voluntas viatoris manet per se necessitata quoad specificationem ad beatitudinem in communi. pag. 428. n. 39.

Etiam amat necessario quoad speciem esse, vivere, & intelligere. pag. 429. n. 40.

Quomodo cum hoc cohaereat, quod plures se occidunt. ibid.

Non tamen quoad exercitium. pag. 428. & 429. n. 39. & 42.

Ad alia obiecta in particulari neutro modo est necessitata. ibid. n. 39. & 43.

Necessitas quoad specificationem quid requirit? tract. 9. disp. 2. pag. 429. n. 39.

Quid necessitas quoad exercitium? pagin. 430. num. 42.

Necessitas, quae oritur ex cognitione perfecta, non obest perfecto voluntario. tract. 9. disp. 1. pag. 393. n. 16. & seq.

Non tollit, quod agens perfecte se moveat. pag. 393. n. 16. & 17.

Omnis actus liber quomodo debeat ad aliquid necessarium reduci? ibid. disp. 2. pag. 430. num. 45.

Amor, quo Angelus diligit se, & Deum finem naturalem, est necessarius quoad exercitium. tract. 8. disp. 2. pag. 352. n. 47.

Si intellectus imperfecte obiectum proponat, necessitatur voluntas quoad speciem, & quoad exercitium. pag. 428. n. 38.

Quare intellectus necessitatur quoad exercitium ad assensum principiorum, non autem voluntas ad amorem finis? pag. 430. & 431. n. 44. mer. 46.

Actus intellectus, & voluntatis puerorum, amenatum, & dormientium omnes sunt quoad exercitium necessarii. pag. 431. n. 47.

Voluntas viatoris à nullo obiecto necessitatur per se quoad exercitium. pag. 428. & 429. n. 38. & 42.

Negatio.

Non petit habere veram causam. tract. 9. disp. 1. pag. 412. n. 73.

Discrimen inter eam, & privationem. ibid.

Negatio, & privatio qualiter possint apponi vel medium ad aliud. tract. 8. disp. 1. pag. 296. num. 15.

Non datur in eis intrinseca virtus, & bonitas. ibid.

Nomina essentialia substantiva in concreto cur non dicantur pluraliter in divinis? tract. 6. disp. 2. pag. 59. n. 76.

A quo sumat unitatem, vel pluralitatem, sive

Gegg

lan.

tanquam à ratione formali, sive tanquam à conditione. *ibid.*
 Nomina essentialia adjectiva in concreto sumpta dicuntur pluraliter in divinis. pag. 61. numer. 82.
 Quomodo nomina adjectiva sumuntur in substantivorum. *ibid.*
 Ita nomen *creatus*, & nomen *incretus*, &c. apud D. Arthans. *ibid.*
 Nomina concreta essentialia quandoque in divinis possunt supponere pro persona. *ibid.*
 Quomodo ex adiuncto termino limitentur, vel distinguantur ad supponendum pro una, vel pluribus. *ibid.*
 Nomina vero essentialia abstracta nunquam possunt supponere pro persona. *ibid.*
 Nomina propria personarum dicuntur pluraliter in divinis, vt *persona*. *ibid.*
 Vide *Cognitio*.
 Notia, *Notionale*.
 Quanam notionis propria bona definitio tract. 6. disp. 3. pag. 75. n. 47.
 Pertinet ad ordinem originis: & eius numerus ex originibus desumendus. *ibid.*
 In divinis ponende sunt notiones. *ibid.*
 Quinquae duntaxat sunt, & quanam. *ibid.*
 Notio debet significari quasi *in facto esse*, non *in se*, & *in se*. *ibid.*
 Cur inappetibilis sit notio Patris, & non esse spiratum non sit notio Filij, nec esse ingenitum sit notio Spiritus sancti. *ibid.*
 In divinis est numerus transcendentalis personarum, non autem numerus simpliciter. tract. 6. disp. 3. pag. 73. n. 41.
 Quid ponant in divinis termini numerales. *ibid.*
 Vide *Terminus numeralis Angelorum numerus* verbo *Angeli*.
 Obiectum dictionis non est distinctum ab obiecto intellectus, sive in creatis, sive in divinis. tract. 6. disp. 1. pag. 16. numer. 51.
 Obiectum operationis immanentis debet quodammodo esse intra agens, & qua sit latitudo in modo essendi ad intra inter obiecta actionum immanentium. pag. 29. numer. 95. & seq.
 Discrimen, quo obiectum est intra voluntatem medio pondero, & intra intellectum medio verbo. n. 98.
 Obiectum aliter determinat intellectum, & aliter voluntatem. pag. 32. n. 107.
 Ex quo oritur, quod voluntas feratur ad obiectum, & intellectus trahat illud ad se. *ibid.*
 Obiectum specificativum voluntatis divinae est

bonitas divina coalescens ex bonitate essentiali, & attributorum. pag. 36. n. 122.
 Obiectum intellectus divini est sola essentia, vel distincta ab attributis, & relationibus. *ibid.*
 Quomodo intelligendum, quod obiecta sensibilia habent ex participatione substantiarum separatarum immittere species sui tract. 7. disp. 2. pag. 287. n. 52.
 Cur ex hoc non deducendum, quod etiam ipse substantia separata eas possint diffundere? *ibid.*
 Que unitas requiratur inter plura obiecta in esse rei specie distincta, vt per unam speciem intelligibilem repraesententur distincte? pag. 193. n. 73. & deinceps.
 Probabile est, quod species intelligibilis non est representatio formalis obiecti representati secundario, sed tantum primario representati. pag. 195. n. 77.
 Probabile est etiam oppositum. *ibid.*
 Quidquid de duobus dicitur, nunquam est eiusdem naturae cum obiecto secundario, sed solum cum primario. *ibid.*
 Cur, cognitio quidditative, & comprehensive visionis beata, non debeat cognosci necessario quidditative eius obiectum? pag. 204. numer. 105.
 Obiectum impossibile cognitum vt tale, acquiri appeti à voluntate à petiti efficaci prosecutionis: & quare tract. 7. disp. 3. pag. 260. numer. 84.
 Non potest appeti obiectum propositum ab intellectu per simplicem duntaxat apprehensionem. n. 85.
 Nec etiam potest voluntas appetere obiectum impossibile cognitum vt tale appetitu efficaci, & conditionato, conditione se tenente ex parte obiecti. pag. 261. n. 86.
 Potest tamen appetere praedicto appetitu obiectum impossibile per accidens per appetitum simplicem, qui appellatur voluntas, non vero per electionem: & qua disparatio? pag. 261. n. 14.
 Finis est obiectum voluntatis saltem principale, estque obiectum quo. tract. 8. disp. 1. pag. 293. n. 7.
 Solus finis est obiectum specificativum voluntatis. pag. 296. n. 17.
 Quanam subordinatio obliet rationi obiecti primarii, & quanam non? pag. 297. n. 19.
 In obiecto duplex ratio *subiecti*, solet inveniri, alia intrinseca, & alia extrinseca. p. 198. n. 23.
 Obiectum autem secundarium non specificat potentiam, sed praedic obiectum specificans actum primarium. pag. 299. n. 24.
 Quilibet actus tribuit extrinsecam suam denominationem primariam obiecto primario. pag. 300. n. 27.
 Obiecta formaliter diversa non semper diversificant realiter actiones. pag. 313. n. 67.
 Obie-

Obiectum materiale, seu secundarium potest movere, licet secundario. tract. 8. disp. 1. pag. 299. n. 24.
 An, & quomodo subordinatio vnius obiecti ad aliud extrahat subordinatum à ratione obiecti formalis? pag. 297. n. 19.
 Vnde sit cognoscendum, an aliquod obiectum sit primarium, vel secundarium, quando via executionis vnam dependet ab alio. pag. 299. numer. 25.
 Quo pacto obiectum specificativum debeat comprehendere omnia, ad qua potentia se extendit. *ibid.* n. 24.
 Obiectum denominationis primariae semper est formale. pag. 300. n. 27.
 Manente eadem propositione obiecti in esse physico, potest variari in esse morali. tract. 10. disp. 1. pag. 479. n. 78. & seq.
 Obstinatio.
 Quid nomine oblationis intelligatur? tract. 7. disp. 3. pag. 285. n. 160.
 De nones sunt obstinati in suo peccato. numer. 161.
 Obvitiatio Dæmonum ad minus provenit ex denegatione omnium auxiliorum. *ibid.*
 Quomodo cum hoc cohaereat, quod possint peccare, & defecto peccent? numer. 162. & seq.
 Prima, & potissima radix oblationis eorum est propria natura Angelica, & conditio iuvenis potentiarum. pag. 286. n. 164.
 Quid dicendum est de oblatione animae separatae? pag. 289. n. 172.
 Qua ratione sit tanta obvitiatio Dæmonum, vt non possint facere opus aliquod ex omni capite moraliter bonum? pag. 290. n. 173.
 Quod.
 Vnde erit id corporibus beatis? tract. 8. disp. 2. pag. 372. n. 103.
 Omisio.
 Non potest esse voluntaria directè, bene tamen indirectè. tr. 9. disp. 1. pag. 389. n. 4. & pag. 401. n. 40.
 Requirit indispensabiliter aliquem actum positivum intellectus, vt sit voluntaria. pag. 400. numer. 30.
 Actus concurrens regulariter ad omissionem voluntariam, tripliciter potest ad illam comparari: vel per se, vel directè, vel indirectè, seu per accidens: explicatur hoc. n. 32.
 Nullus actus voluntatis pertinet per se, seu essentialiter ad essentiam omissionis voluntariae. n. 33.
 Peccata omissionis saepius repetita generant habitum. pag. 401. n. 35.
 Ad quid inclinet per se primo praedictus habitus? *ibid.*
 Peccato omissionis debetur poena sensus. numer. 36.
 Vt omisio aliqua sit voluntaria, requiritur in-

dispensabiliter, quod egrediatur à voluntate. pag. 403. n. 39.
 Non potest egredi à voluntate, nisi medio actu aliquo positivo ipsius voluntatis. *ibid.*
 Hinc deducendum, quod impossibile est omisio pura voluntatis. pag. 402. numer. 37. & pag. 403. n. 39.
 Debet esse aliquo modo volita per actum. pag. 404. n. 44.
 Non sufficit ad hoc actus purè interpretativus. pag. 405. n. 47.
 In omissione voluntaria aliud est actum non requiri essentialiter tanquam causam illius, & aliud non esse de eius essentia. pag. 407. numer. 55.
 An sit voluntaria, si Deus omnem promotionem physicam denegat? pag. 408. numer. 56. & seq.
 Effectus securus ad omissionem, sive voluntariam, sive involuntariam, non est voluntarius, si non adest debitum non omittendi. pag. 410. numer. 64.
 Omisio actus, quando iste praecedit formaliter, & interruptur per eam, est voluntaria, est non adest debitum ad non omittendum. numer. 65.
 Quanto tempore censetur talis omisio voluntaria? n. 66.
 Debitum omittendi actum non reddit omissionem voluntariam. n. 67.
 Omisio voluntaria, an, & quomodo requiratur debitum non omittendi? pag. 411. n. 69.
 Omisio voluntaria debet fieri ex opposito actu, vel in se, vel in suo debito. n. 71.
 Quo pacto debitum destruat per omissionem? pag. 414. n. 79.
 Omisio Sacri in die seriali an possit esse voluntaria? n. 81.
 An possit assumi, vt medium à voluntate? *ibid.*
 Possit ne dari omisio in individuo indifferens? tract. 10. disp. 3. pag. 509. n. 41.
 Omnipotentia.
 Nequit cognosci comprehensive, quin cognoscatur comprehensive omnes creaturae positives. tract. 6. disp. 3. pag. 100. n. 114.
 Connequitur necessario, & essentialiter cum illis. *ibid.*
 Operari, Operatio.
 In natura pure spirituali nulla datur operatio praeter operationem intellectus, & voluntatis. tr. 6. disp. 1. pag. 8. n. 25.
 Assignantur plura discrimina inter actionem immanentem, & transcurrentem: & qualia? pag. 9. n. 30.
 Operationis immanentis à transcurrente discrimen in habendo obiectum ad intra: & quanam latitudo inter obiecta actionum immanentium, in modo essendi intra potentias. pag. 29. numer. 95. & seq.
 Immaterialitas operationis ab immaterialitate

obiecti defamenda. tract. 7. disp. 1. pag. 121. num. 9.
 Ex immaterialitate operationis, quomodo immaterialitas principij deducenda? ibid.
 Ab eodem principio plures operationes procedere nequeunt ut plures. ibid. disp. 2. pag. 221. n. 150.
 Plures operationes ab eodem igne simul procedentes, in quo sensu sint plures, & in quo sensu sit vna. num. 151.
 Operatio, que incipit cum esse rei, cur debet tribui auctori eiusdem rei, tanquam agenti particulari. ibid. disp. 3. pag. 247. n. 52.
Opinio.
 Opinio probabilis excusat actum otiosum à culpa, non tamen eo ipso bonum efficit. tract. 10. disp. 3. pag. 507. num. 3. 5. & seq.
Oppositio.
 Oppositio relativa nullam dicit imperfectionem. tract. 6. disp. 2. pag. 39. num. 6.
 Non omnis distinctio realis formaliter in divinis est oppositio realis formaliter. ibid. disp. 3. pag. 84. num. 73.
 Omnis distinctio realis in divinis est per relationem oppositionem. pag. 106. n. 135.
 Quanam esset oppositio inter Patrem, & Spiritum sanctum, ex hypothesi, quod Spiritus sanctus non procederet à Patre? pag. 108. num. 142.
 Inter paternitatem, & spirationem passivam est oppositio relativa radicalis tantum. pag. 109. num. 145.
 Similiter inter filiationem, & spirationem passivam. ibid.
 Probabile est, quod ea radicalis oppositio condicit, ut illæ relationes distinguantur realiter solum radicaliter. ibid.
 Probabile etiam est, quod hæc oppositio sufficit ad distinctionem realem formaliter tantum inter illas relationes. pag. 110. num. 146.
Oratio.
 Est actus intellectus. tract. 11. disp. 2. pag. 537. num. 26.
 Eicitur à religione existente in voluntate. ibid.
 Que sit hæc efficientia. num. 26. & 27.
 Intellectus non efficit actum orationis, nisi recipiendo aliquid à voluntate. ibid.
Ordinare.
 Ordinare proprium est intelligentiæ. tract. 8. disp. 1. pag. 309. num. 58.
Ordo.
 In universo, & in partibus eius perfectioribus debet esse ordo per se, & non per accidens. tract. 7. disp. 1. pag. 128. num. 40.
 Cur, si Angeli differant inter se solum numero, non esset in eis ordo per se, sed per accidens. ibid.
Origenes.
 Origenes error, quatenus negat Filium Dei esse Verbum. tract. 6. disp. 1. pag. 8. num. 24.

Ideo fons Arianorum à D. Thoma appellatur. ibid.

Origo.

Persona divinx non constituitur originibus, adhuc admissio, quod origines dicunt in recto aliquid relativum. tract. 6. disp. 3. pag. 78. numer. 57.
 Cur, relatio potius, quam origo constituat personam divinam, cum utraque concipiatur ut tendens in aliud? num. 59.
 Quare relatio, prout exprimit rationem originis, non possit constituitur personam divinam, quia concipitur per modum actionis: cum intellectio, que concipitur per modum actionis, constituit naturam divinam. ibid.
 Origo est prior relatione eadem considerata ut exprimit ad; posterior autem eadem relatione, ut est forma hypostatica. ibid.
Otiosum.
 Otiosum quid dicatur. tract. 10. disp. 3. pag. 506. num. 30.
 Omnis actus otiosus est malus. ibid.
 Omnis actus indifferens est otiosus. ibid.
 Operari ob solum commoditatem naturæ sensitivæ, non excusat ab otiositate. num. 32.
 Nec operari ob delectationem. ibid.

P

Pars.

Pars vnaquæque, quæquid est, sui totius. tract. 9. disp. 3. pag. 432. num. 6 & seq.
 Plus inclinatur ad bonum totius, quam ad proprium. ibid.

Passio.

Passiones, qui sunt actus appetitus sensitivi, possunt esse entitative supernaturales. tract. 11. disp. 2. pag. 545. num. 48.

Passum.

Vide Agens.

Pater in divinis.

Solus Pater producit Verbum. tract. 6. disp. 2. pag. 43. num. 23. & seq.
 Pater non constituitur per formam absolutam sed per relativam. ibid. disp. 3. pag. 76. numer. 51.
 Aliter loquendum de constitutivo Patris secundum conceptos perfectos, aliter secundum imperfectos, & confusos. num. 52.
 Neutro modo constituitur per innascibilitatem. pag. 77. num. 53.
 In ratione Patris constituitur per paternitatem secundum expressum munus ad. n. 54.
 Loquendo de constitutivo Patris in ratione personæ secundum conceptus perfectos, tunc est relatio secundum expressum munus ad. numer. 55.
 Persona Patris, quomodo, cum quæ sumatur, non constituitur in ratione personæ per paternitatem

tem consideratam per modum originis, dato, quod origo dicatur in recto aliquid relativum. pag. 58. n. 57.
 Cur Pater constituitur per relationem potius, quam per originem, cum utraque concipiatur, ut tendens ad aliud? n. 59. Vide *Paternitas.*
 Loquendo de constitutivo Patris secundum conceptus imperfectos, & confusos non constituitur metaphysice per paternitatem secundum munus ad, sed secundum munus in. pag. 79. n. 60.
 Pater per paternitatem distinguitur realiter à Spiritu sancto. pag. 84. n. 73.
 Distinctio realis, que est inter Patrem, & Spiritum sanctum, provenit formaliter à paternitate. num. 74.
 Quanam esset oppositio inter Patrem, & Spiritum sanctum, ex hypothesi, quod Spiritus sanctus non procederet à Patre. pag. 108. num. 142.
 Si Spiritus sanctus à Patre non procederet, sed à Filio, adhuc realiter distingueretur à Patre: & quare? ibid.
 Potest concedi, quod Spiritus sanctus procedit mediate, & immediate à Patre; & quomodo hoc verificetur. pag. 109. n. 144.
 In quo sensu dicatur, quod Spiritus sanctus procedit à Patre per Filium. ibid.
 Pater, & Filius sunt vnum principium Spiritus sancti. pag. 112. n. 154.
 Pro quo supponat ly *principium*. ibid.
 Cur non concedendum, quod Pater sit sapiens sapientia genita, sicut conceditur, quod Pater, & Filius diligunt se Spiritu sancto? pag. 113. n. 157.
 Pater cur non possit mitti? n. 159.
 Cur possit dari nobis, non autem mitti? ibid.
Paternitas.
 Non est intelligere, sed est ex æquo distincta ab omni intelligere. tract. 6. disp. 1. pag. 12. num. 41.
 Paternitas est notio Patris. ibid. disp. 3. pag. 75. num. 47.
 In paternitate divina plura munera inadaquata reperiuntur: & quanam sint? pag. 79. n. 52.
 Cur paternitas, ut origo, quia concipitur per modum actionis, non constituit personam: & tamen intellectio divina, licet concipiatur, ut actio, constituit naturam divinam. pag. 78. num. 59.
 Origo in divinis est prior paternitate secundum esse ad; posterior vero illa, ut est forma hypostatica. ibid. pag. 79. n. 60.
 Aliter loquendum de paternitate, ut constituit personam Patris nostro modo imperfecto concipiendi, & aliter prout aparte rei constituit. pag. 76. n. 52.
 Loquendo hoc posteriori modo, paternitas, ad hoc secundum munus ad, constituit Patrem

in ratione personæ. pag. 77. n. 55.
 Loquendo vero priori modo, non secundum esse ad, sed secundum conceptum in. pag. 79. num. 60.
 In paternitate non solum conceptus ad est incommunicabilis, sed etiam conceptus in relativum. pag. 81. n. 66. & pag. 81. n. 70.
 Pater per paternitatem distinguitur realiter à Spiritu sancto. pag. 84. n. 73.
 Paternitas est forma, per quam Pater distinguitur realiter à Spiritu sancto. n. 74.
 Paternitas, & spiratio passiva opponuntur radicaliter non vero proxime, & formaliter. pag. 110. n. 146.
 Probabile est, quod præcisè ex vi illius oppositionis non distinguantur proxime, & formaliter, sed solum radicaliter. ibid.
 Probabile etiam est, quod hæc oppositio sufficit ad distinctionem realem formaliter tantum inter illas relationes. ibid.
D. Paulus.
 Probabile est, quod visio D. Pauli in raptu fuit incorruptibilis. tract. 8. disp. 2. pag. 350. numer. 42.
 Probabilis est oppositum. ibid.
 Cur non hinc deducendum, quod visio beati est ex natura sua corruptibilis? ibid.
 Probabile est, quod visio D. Pauli, & visio cuiuslibet beati sunt eiusdem speciei. ibid.
 Probabilis est oppositum. ibid.
 Visio D. Pauli dicebat oppositionem cum omni genere peccati, non vero cum habitibus vitiosis. pag. 360. n. 69.
Peccati, Peccator, Peccatum.
 Primum peccatum Angeli fuit superbia proprie, & specialiter dicta. tract. 7. disp. 3. pag. 254. num. 69.
 In peccato superbiæ quomodo se habeat aversio à Deo & ab eius regula: & quomodo in alijs peccatis. pag. 257. n. 76.
 Quodnam sit peccatum ex ignorantia, & quodnam ex malitia. pag. 273. n. 125.
 Peccator non est convertitur actualiter, aut habitualiter ad Deum, tanquam ad vitium finem. tract. 8. disp. 1. pag. 323. n. 101.
 Finis ultimus particularis peccatoris non est beatitudo in communi. ibid.
 Finis ultimus totalis peccatoris non est obiectum alicuius peccati lethalis determinati: nec integratur ex omnibus obiectis peccatorum lethaliū. pag. 324. n. 102.
 Quid dicendum præeunte falsa apprehensione? num. 104.
 Peccator ipse secundum se non est finis simpliciter ultimus cuius gratia sui ipsius. pag. 325. num. 106.
 Est tamen ultimus finis cui. ibid.
 Finis ultimus cuius gratia peccatoris est bonum proprium ipsius. pag. 327. n. 110.
 Quid sit illud bonum, in quo finem ultimum constituit? ibid. Cui